

O Důvěře

1. Čtení: Lk 23,32-49

Kázání: Lk 22,42 "Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má nýbrž tvá vůle se staň."

Jsou věci, o kterých se moc nemluví a nepřemýšlí. Dokonce se o nich ani nezpívají písničky. Jsou to samozřejmosti. V obchodě řeknete, co chcete, paní prodavačka vám to dá na pult, vy si to dáte do tašky...a pak zaplatíte. Paní prodavačka vám důvěřuje, že jí nezdrhnete bez zaplacení. Děkovali jste někdy té paní prodavačce, že vám tak důvěřovala? Přemýšleli jste někdy o tom, kolik našeho jednání je založeno na důvěře? Vlastně skoro všechno. Důvěřujeme blízkým lidem, doktorům, všem, od kterých něco potřebujeme. Někdy také příliš důvěřujeme tomu, když nám hezcí pánové nabízejí svoje skvělé pojištění a pánvičky a vysavače, někdy tomu, co nám hezké paní říkají ve zprávách nebo v reklamách.

Věřit se dá v cokoli, v Boha, v hodně bohů, v kameny, v posmrtný život i převtělování, ve svatou kočku, krávu nebo psa. Ale důvěřovat, to je něco jiného. To znamená spolehnout se na to. Vydat se někomu nebo něčemu na milost. I když člověk bude věřit, že pro něj neplatí gravitace, stejně neskočí z mostu. Pokud není blázen. Naopak, spoléhá se na gravitaci. Důvěřuje, že nepřestane fungovat, že ten most bude stát na zemi a neuletí.

Důvěřujeme, nepřemýšlíme o tom, často totiž důvěřujeme až po mnohém vyzkoušení. Že si to nebo ono naši důvěru zaslouží.

O Důvěře je i ten Velikonoční příběh, který teď oslavujeme. Ta Ježíšova věta: „Ne má nýbrž tvá vůle se staň.“, to není věta nebojácného hrdiny. Ježíš se bál, jeho duše byla smutná až k smrti. Ani to není výkřik rezignovaného. Že už stejně není kam utéci. Že si ho Bůh a po krvi toužící lidé stejně najdou a zabijí. Ne, ta Ježíšova věta je projevem důvěry, projevem dobrovolného odevzdání se do rukou Božích. Ne „děj se vůle Boží,“ protože to stejně blbě dopadne. Ale „děj se vůle Boží,“ i když by to snad mělo blbě dopadnout.

Říkal jsem, že my lidé důvěřujeme, když se nám něco osvědčí, když si to naši důvěru zaslouží. A důvěřujeme, že to právě nedopadne blbě. Že nás prodavačka v krámě neokrade, že nám doktoři neuříznou nohu namísto křečové žíly, že nás partner nepodvede, když nám sliboval lásku až do smrti.

S Ježíšem je to trochu jiné. Taky důvěřoval Bohu, protože ho znal, měl s ním zkušenosti. Ale důvěřoval mu právě i kdyby to mělo dopadnout blbě. Ježíš Bohu důvěřoval, i kdyby ho Bůh měl opustit. A taky že Ježíše opustil. Důvěřoval, i kdyby měl Bůh dopustit zlo. A taky že dopustil. Důvěřoval, i kdyby měl nespravedlivě skončit jako bezbožný lump na kříži. A taky že skončil.

Dnes, na Velký Pátek si připomínáme tuhle Ježíšovu důvěru a to, kam ho ta důvěra dovedla. Tak, jako si Židé připomínají ty svoje Velikonoce, kdy Bůh vyvedl jejich předky z Egypta. Jak jsme ale včera slyšeli, oni jen nevzpomínají. Každý věřící Žid před Bohem vyznává, že právě jeho samotného vyvedl z Egypta. I když on sám třeba nikdy v Egyptě nebyl ani na dovolené, natož v otroctví. Tak ani my nemusíme jenom vzpomínat. Ten Ježíšův příběh důvěry v Boha, i kdyby to mělo dopadnout blbě, to je a může být příběhem každého z nás.

I nás Bůh vyzývá, abychom mu důvěřovali. A většina z vás už si to vyzkoušela. A někdy to dopadlo dobře, ale někdy se taky staly věci ošklivé. Co dál? Zabalíme to s Bohem? Neosvědčil se jako ochránce, který plní naše přání, tak ho vyhodíme a zapomenem na něj? Ano, i to je naše svoboda. Můžeme se ale taky vydat

tou cestou Ježíšovou. A důvěřovat Bohu, i když to nedopadne vždycky dobře, i když nás a naše blízké nemusí vždycky ochránit před zlými věcmi. Důvěřovat mu, že přesto přese všechno je Bohem. Který nás má rád, který to s námi myslí dobře.

Všichni víte, jak to dopadlo s Ježíšem. Nakonec ho zabili a Bůh neřekl ani slovo. To ale přece nebyl konec. Po tom prvním Velkém Pátku přišla také Neděle. A ráno se ukázalo, že je všechno jinak. Ježíšovi to Boží mlčení trvalo tři dny. Nám někdy trvá mnohem déle. Ale vždycky přijde i ta naše neděle vzkříšení. To nejsou jenom těšínská jablíčka, plané sliby. Abychom byli zticha, všechno vydrželi a nakonec se třeba dostaneme do nebe. Ježíšův příběh důvěry nám ukazuje, jaká je Boží síla, jak Bůh kraluje. Ano, jaká je síla bezmoci a utrpení. Jaká je síla oběti.

Pane Bože, který jsi opustil svého důvěřivého syna. Věříme, že se to stalo proto, abychom my tvé opuštění zažívat nemuseli. A přesto i my máme svoje Velké Pátky, kdy jsi daleko, neslyšíme Tě, jako bys nás ani neměl rád. Prosíme Tě, ukazuj nám, co to znamená důvěra a jakou má sílu. Uč nás, jakou sílu má obětovat se za druhého. Prosíme Tě, posiluj nás v těch našich Velkých Pátcích. A dej nám, aby se nás týkala i ta neděle vzkříšení. Amen